No. 1381 Zaterdag 18 Juni 1910 **27ste Jaargang.**

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD

REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223

ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2.— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero soi fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 17 Juni.

Schipbreuk der Goelet Gouverneur van Heerdt.

Voor de tweede maal in dit jaar staat onze kolonie voor een ramp, waarbij verschillende harer zonen het leven lieten in de woedende, meedoogenlooze golven der zee. Nog leefde in aller harten de droeve herinnering aan de stormachtige dagen van Januari, waarin, door het vergaan der „Prins Willem II", op zoo ontzettend tragische wijze een einde gemaakt werd aan zoovele jeugdige, vol-krachtige levens. En ziet, – wederom verheft zich de zee in groot-machtige woede, en negen menschenlevens vallen aan haar ten slachtoffer.

God zij hunne arme zielen genadig!

Onder een stevigen, gunstigen bries zeilde zondagavond 10 uur de „Van Heerdt" van Bonaire uit, met bestemming naar Curaçao. Aan boord bevonden zich veertien menschen, waaronder de Gezaghebber van Bonaire, A. E. J. VAN DEN BRANDHOF, met twee bedienden, de marechaussée VOS, de heer JAN DEBROT, twee vrouwen, een waarvan MARTHA INIAS, de bediende van den Pastoor van Rincon. Wel gemoed legde men zich ter ruste, met de blijde hope 's morgens vroeg te Curaçao te ontwaken. Men wist zich veilig onder de hoede van den ouden, trouwen GEORGE MARCHENA, den kapitein, die bijna een halve eeuw lang het Gouvernement trouw gediend heeft, en voor wien de zee z'n element geworden was, die hij kende en beminde, en wier grillen en nukken hij maar al te dikwijls ondervonden had.

Helaas, maar al te spoedig en te vreeselijk zou het ontwaken zijn. Ongeveer een uur na middernacht stak er een geweldige rukwind op die het scheepje sloeg en beukte van alle kanten en de golven met ontzettend-woest geweld er op los joeg. De nacht was donker als een hel, geen ster was er aan den hemel te bekennen. Zware regenvlagen, die als dolken uit den hemel vielen, beletten ook het licht van Klein-Curaçao te zien. In 'n oogwenk was de trouwe GEORGE ter been en nam het roer van zijn stuurman over. Wat stond hem te doen? Niet wetend waar hij was, liet hij onmiddelijk alle zeilen strijken en zich maar drijven op Gods genade. Toen de wind wat bedaarde, werden de zeilen weer geheeschen. Zoo worstelde men een tijd lang verder, in de vreeselijkste onzekerheid, en angstig tegen de rotsen te pletter te worden geslagen.

Dan plotseling, omstreeks twee uur, komt er zware zee aanzetten, die het schip, als ware het speelgoed, opneemt en neersmakt op 'n meters-hooge rots, waar het een oogenblik maar hangen blijft, om dan weer terug geslingerd te worden in de diepe zee en in gruizelementen uit mekaar te spatten. Bij den eersten slag ijlde een matroos naar de voorsteven, 'n ander den mast in, doch het volgend oogenblik maakte de golfslag aan alles een einde. Dat was een gejammer en geschrei in dien ontzettenden, stik-donkeren nacht, een gesmeek om hulp en barmhartigheid tot God en zijne Heiligen.

Moge God die arme zielen in de laatste ure genadig geweest zijn en met den greep zijner Liefde en Genade getroffen hebben.

En de golven rolden voort, in woeste vaart en met ongetoomde drift, de slachtoffers harer woede met zich voortstuwend. Wat een drama's vol ontzettenden angst er in die enkele oogenblikken zijn afgespeeld, laat zich heel uit de verte aangevoelen, niet beschrijven. In korte woorden luidt het: negen personen vonden den dood in de golven. Onder hen was de Gezaghebber van Bonaire, die met een blij hart en blijde hope zich naar Curaçao begaf, waarheen zijne echtgenoote hem een week te voren was vooruit gegaan, en waar hij juist dien dag in den kring zijner familie en vrienden zijn 49ste verjaring hoopte te vieren; MARTHA van Rincon, die te Curaçao hare gezondheid hoopte te herkrijgen, en op zoo tragische wijze den dood vond; en dan, de goede ouwe GEORGE, door iedereen bemind en hoog geacht die, na het wegzenden der Cristianstedt, zich weder aan 't Gouvernement ten dienste stelde, totdat de „Juliana" in de vaart zou komen, om dan te gaan uitrusten van een leven vol gevaren en offers en ontberingen, een leven ook van moed en getrouwe plichtsbetrachting. Al die illusies werden in een oogwenk gebroken door de verraderlijke golven, die onbewust van de vernieling die zij veroorzaakt, en van den rouw dien zij over velen gebracht hadden, koud en ongevoelig voortholden in eindelooze bewogenheid. En toen de zon opging, zag zij niets van het sierlijke ranke scheepje dan enkele wrakken die hier en daar verspreid lagen. Met welk een vreugde moeten de enkelen, die nog met inspanning van hunne uiterste, door angst ten toppunt gevoerde, krachten, met de golven worstelden, het rijzende licht begroet hebben. Vijf personen wisten zich te redden. JAN DEBROT, 'n ouwe zeerot, die voor geen zeetje vervaard is, en meermalen reeds schipbreuk geleden heeft, wist ook nu een stuk hout of 't een of ander voorwerp, vast te pakken. Dit goed vasthoudend hield hij zich boven water, worstelend met de golven, die hem telkens en telkens terug sloegen, en dan weer tegen de rotsen slingerden, zoodat zijn lichaam aan alle kanten gekneusd en gewond was.

Eindelijk, na vier uur met de golven gevochten te hebben, gelukte het hem aan land te kruipen. Uitgeput en doodvermoeid, stijf en stram sleepte hij zich een eind verder, waar hij eindelijk liggen bleef. Een visscher van Fuik vond hem daar later, keerde snel terug en bracht zoo de tijding van 't vergaan der „van Heerdt". Men verhaalde ons dat ook de kaptein GEORGE hetzelfde stuk hout te pakken had, en dat JAN DEBROT hem voortdurend aanmoedigde om flink vast te houden. Doch eindelijk begaven hem zijn krachten en hij zonk weg in de diepte. Volgens een ander verhaal zag GEORGE den Gezaghebber, die niet zwemmen kon, drijven op de golven. Toen keerde hij terug, om hem te helpen, met 't gevolg dat beiden den dood vonden. De andere vier, die aan den dood ontsnapt zijn, zijn ABELARDO THODE, bootsman, ERNESTO DE JONGH en ALEXANDER STATIA, matrozen, en JOHANNES ANTON, een arme passagier. Deze vier wisten zich te redden, door, toen de golet door de golven werd opgenomen en op de rotsen gesmakt, zich te water te werpen. Van twee tot acht uur in den morgen hadden zij met de woedende golven te kampen. Welk een strijd das geweest is, 'n kamp op leven en dood, kan men zich voorstellen. Eindelijk, Goddank, gelukte 't hun aan land te komen, de een hier, de ander daar, zonder dat ze iets van elkander wisten. Door de golven gebeukt en tegen de rotsen geworpen, waren hunne lichamen doorwond en gekneusd. Een was met z'n borst op 'n rots te recht gekomen, zoodat het bloed hem uit den mond spoot.

Ook 't hondje van den kaptein is aan den dood ontsnapt.

Deze vreeselijke ramp had plaats bij „Zantoe Grandi", ten Oosten van „Punt Cañon", waar het land zoo goed als ongenaakbaar is door de hooge, scherpe rotsen, die als vervaarlijk-dreigende titanen uit de zee oprijzen.

Zoodra de tijding dezer ramp bij de Overheid bekend was, begaf de Districtmeester de Heer J. J. BEAUJON zich in allerijl naar het tooneel der ramp, om alles te onderzoeken en te redden wat nog te redden was. Helaas, hij vond niets anders van het schip dan enkele wrakken, die in de Fuikbaai waren aangespoeld.

De HEG. Heer Gouverneur zond onmiddelijk de bark „Mi Consuelo" uit met genees- en levensmiddelen en alles wat er ter redding kon noodig zijn. Maandag-middag om 5 uur uitgevaren, keerde zij Dinsdag-middag onverrichterzake terug.

Toen de Districtmeester 's avonds ten acht ure bericht zond van alle omstandigheden der ramp rustte op den Procureur, Mr. J. B. GORSIRA, de pijnlijke, diep-droevige taak de Echtgenoote van den Gezaghebber, VAN DEN BRANDHOF, die daags te voren alles feestelijk in orde gebracht had om haar echtgenoot blijde te ontvangen, van zijn tragisch sterven te verwittigen. Men begrijpt volkomen de diepe droefheid die haar, op 't hooren dier tijding, overweldigde, en zeker heeft zij in aller harten weerklank gevonden.

Lang zal de droeve herinnering aan die arme ongelukkigen in de harten van ons volk voortleven.

Toen men Dinsdagmorgen terugkeerde op de plaats der ramp, zag men in de verte twee lijken drijven, op de hoogte van Coral Tabaco. Onmiddelijk werden canoa's uitgezet, om de lijken te naderen. Doch hoe men werkte en zwoegde, men kon ze niet bereiken. Eindelijk, na van acht uur tot ongeveer twee uur alle pogingen in 't werk gesteld te hebben de lijken machtig te worden, gelukte het den Districtmeester en zijn mannen met een lange haak de lijken aan land te krijgen. Men herkende terstond het lijk van den kaptein, terwijl dat van den Gezaghebber, door het water onkenbaar geworden, herkend werd aan zijn ring. Men nam den ring van den vinger des gezaghebbers, om hem als een droeve gedachtenis aan zijne treurende echtgenoote te geven.

De lijken in de nabijheid van elkanderr gevonden, waren geheel naakt, wat 't vermoeden schijnt te bevestigen dat de kaptein den gezaghebber heeft willen helpen, en beiden daarom, om beter te kunnen zwemmen, de kleeren van hun lijf gerukt hebben. Van de lijken der andere verongelukten heeft men tot nu toe niets ontdekt.

Toen in de stad het bericht aankwam, dat er lijken gevonden waren, werd onmiddelijk een wagen met doodkisten gezonden, om de lijken te halen.

Onder het somber gebrom der klokken arriveerde de treurige stoet omstreeks half zeven te Pietermaai, waar de lijken in de lijkwagens werden overgeplaatst. Dat was een droeve gang, in den stillen, halfdonkeren avond, met droefheid en rouw aller harten omsluierend, en de plechtige stilte van den avond versomberend. Na een plechtige Respons in de kapel van het Hospitaal werd het lijk van den Kaptein, door een groote menigte vergezeld naar het kerkhof gebracht.

Het lijk van den gezaghebber bracht men een oogenblik naar het huis, waar zijne Echtgenoote weende om zijn verlies. Omstreeks negen uur werd hij begraven op 't familie-kerkhof der HELLMUNDS. De HEG. Heer Gouverneur sprak eenige treffende woorden, van dankbare, droevige herinnering niet alleen aan den gezaghebber, maar ook aan den trouwen kaptein en de andere slachtoffers. Hij bad tot God om medelijden met hunne arme zielen, om kracht en troost voor hunne treurende familie. Daarna nam de Eerw. Heer W. VAN DEN BRINK het woord, om vooral den overleden Gezaghebber te gedenken en den zwaren slag, die zijne familie getroffen heeft.

Een woord van hulde en dank mag hier niet achterwege blijven, aan den Districtmeester BEAUJON, en zijne helpers, de Overheden der kolonie, den Kommandant der Politie en zijne Agenten, aan allen die bij deze droevige ramp de helpende hand geboden hebben. Door de bemoeiing van Kommandant APPEL zijn de geredden op de meest hartelijke wijze in de stad ontvangen en verpleegd. Na in een nieuw pak gestoken te zijn en flink verkwikt en opgefrischt, zijn zij Dinsdagmiddag naar hun eiland Bonaire teruggekeerd, om daar de droeve tijding te brengen van den dood der negen anderen, wier gedachtenis blijve voortleven in de harten van ons Curaçaosche volk.

Huldeblijk Dr. Lens.

In de receptiezaal van het Hotel Paulez was Zaterdag, 21 Mei, bijeengekomen een groot aantal oud- en verdere ambtenaren in de kolonie Curaçao en officieren, bij dit deel der W.-I. landmacht vroeger gedetacheerd, velen met hunne dames.

Daartoe saamgeroepen door mr. H. BARGE, oud-gouverneur der kolonie Curaçao, lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, kweet deze zich van de aangename opdracht, die hij van Curaçao ontving, om aan dr. P. C. T. LENS, geneesheer op dat eiland, een huldeblijk der bewoners aan te bieden — een hulde van Curaçao aan zijn hooggeschatten medicus. Die korte woorden — zeide mr. Barge in zijn toespraak tot dr. Lens — getuigen genoegzaam van de gevoelens van hoogachting, bewondering en erkentelijkheid niet alleen jegens *den* geneesheer, maar jegens *zijn* geneesheer.

Spr. wees er verder op, dat deze hulde gebracht wordt in de eerste plaats door de tallooze dankbare patiënten; in de tweede plaats door de talrijke persoonlijke vrienden van den ronden, gezelligen en hartelijken medeburger; in de derde plaats door allen, die achting en liefde gevoelen voor den edelen, zich zelfvergetenden, liefderijken mensch, die zelfs met het grootste gevaar voor eigen leven een hem vreemd kind aan het zeker gevaar van verdrinken ontrukte.

Daarom is 't GEHEEL CURAÇAO, dat

Feuilleton.

EEN PRAATJE MET DE KOMEET.

Vrij naar 't Fransch van

Pierre l'Ermite.

.....O, ik heb dezer dagen halve boekdeelen over u verslonden.

Ik heb fotografieën en gravures bezichtigd die uw stand op elk uur van dag en nacht precies aangaven, ja zelfs heb ik de moeilijkste geometrische en mathematische teekeningen bestudeerd, totdat het mij duizelde voor de oogen.

En toen heb ik al mijn boeken en plaatwerken gesloten, en met den kijker in de hand en de oogen op den horizon gericht, heb ik het rustige plekje aan het uitspansel opgespoord, waar gij binnen enkele dagen zult verschijnen en, het nachtelijk donker met uw lichtbundels doorborend, tot de aarde zult roepen: „Hier ben ik."

* * *

Daar ben je dus!

Je bent gekomen als een zuil van vuur, een vlammenzee, die zich met een snelheid van 5 millioen kilometer per dag door het heelal voortbeweegt.

Je bent gekomen vanuit de verre en duizelingwekkende hoogte van je aphelium, een afstand van meer dan een milliard kilometer? En ik, nietig insect, op deze aarde, die op haar beurt slechts een stipje vormt in het heelal, ik zie je komen uit de diepten van het onbekende en mijn geest wordt beneveld als ik tracht over je eigenschappen, over je loop en lichtsterkte na te denken.

Er zijn vijf en zeventig jaren verloopen sinds je ons het laatst hebt bezocht.

En sinds dien tijd, onvermoeibare reiziger, die je zijt, ben je verder en verder getrokken, heb je den ether verlicht en in vlammen gezet, met je schitterenden staart van millioenen kilometers voorttrekkend door die indrukwekkende machtige eenzaamheid van het heelal, waarvan de majestueuze stilte zelfs Pascal ontroerde, en waarvan het noemen alleen de stem van Pasteur deed trillen van aandoening, toen hij voor de voltallige academie zijn schitterende rede hield over „het oneindige" tegenover den spotter Renan.

Maar je trekt verder en ten laatste ben je weer in onze nabijheid gekomen.

* * *

Wat zou het interessant zijn een uurtje te kunnen babbelen met je.... je zieltoestand te leeren kennen nu je de planeet weer terugziet die je voor 75 jaar 't laatst hebt ontmoet, deze ronde kleine aardkluit, waar zooveel levens dooreen wriemelen, waar zooveel hartstochten aan 't werk zijn, waarop ook soms enkele wezens voorkomen van edele gestalte als van 'n jongen god met bezielende oogen vol hoop en vertrouwen, die zoeken, luisteren en werken en dikwijls de handen ineenslaan en het hoofd buigen voor het mysterie van dat heelal, van dat hiernamaals waarheen zij, elk op zijn beurt, onherroepelijk zullen moeten vertrekken.

Wat gevoel je wel nu je deze aarde weer nadert, deze aarde met al haar goed en kwaad, lief en leed lijden en liefde? Nader je ons weer met genoegen of met droefenis? Hoor je de juichkreten, die opstijgen uit onze huizen waar feest gevierd, gelachen en gedronken wordt?

Of hoor je niet veel meer de innige jammerklachten, die uit dit tranendal naar den Hooge oprijzen? Welke kreten overheerschen? Die van smart of die van vreugde?

* * *

Ja, hoe belangwekkend zou zulk een gesprek met je zijn!

Je hebt reeds zoo oneindig veel gezien!

Je geboorte dagteekent waarschijnlijk reeds uit overoude tijden, omdat men je bij ons reeds opgemerkt heeft in het jaar 467 voor Christus geboorte.

Toen ben je teruggekomen in het jaar 87 voor Christus, tijdens de Romeinsche burgeroorlogen tusschen Marius en Sulla; op 8 October van het jaar 12 van onze tijdrekening zag men je weer verschijnen als een hulde aan den grooten Augustus, terwijl je glans en schittering de priesters der Druïden in de Gallische oerwouden verschrikten. Toen kwam je terug in Januari 66.... in den tijd van Nero...... maar ook van den heiligen Petrus en Paulus en daarna bleef je weg tot April 295...... den tijd van Diocletianus. Bij die gelegenheid schijn je sneller dan ooit weer verdwenen te zijn.

hulde brengt aan zijn geneesheer.

Wat de keuze van het huldeblijk betreft, deelde mr. BARGE mede, dat gekozen was 's mans beeld, z. i. een gelukkige aanduiding, hoe zijn beeld onuitwischbaar in de harten der Curaçaonaars leeft.

Onder handgeklap overhandigde de voormalige landvoogd hierop het huldeblijk, als bewijs van erkentelijkheid der Curaçaonaars, aan dr. LENS.

Het bestaat uit een gouden, zilveren en bronzen gedenkpenning, gelegd in een étui van brons metaal. Op de voorzijde der medaille is het borstbeeld van dr. LENS door de kunstenaarshand van Toon Dupuis gegrift; op de keerzijde een schip met volle zeilen, voorstellende het wapen der W.-I. Compagnie.

Bij het kunstwerk was gevoegd en oorkonde van den volgenden inhoud: „De bewoners van Curaçao, uiting willende geven aan de gevoelens van erkentelijkheid en sympathie voor dr. P. C. T. LENS, die hen door zijn kundige en humane behandeling gedurende zijn verblijf in hun midden ten zeerste verplichtte, bieden hem hierbij een souvenir aan. Zij lieten tot dat doel zijn portret modelleeren, waarvan een penning in goud, zilver en brons vervaardigd werd.

Deze medailles in bronzen doos, worden hem aangeboden met dit album, de namen der gevers bevattende."

Na de aanbieding van het huldeblijk verzocht de heer OLIVIER ouddirecteur van openbare werken op Curaçao, den heer LENS een lauwerkrans te aanvaarden, die hij namens de meesten hier tegenwoordig aanbood als uiting hunner gevoelens van hoogachting.

Hierna richtte dr. LENS, zichtbaar diep getroffen door de hartelijke toespraak en de aanwezigheid van zoovele vrienden uit Curaçao, het woord tot gouverneur BARGE.

Zijn vriendschappelijke woorden en de tegenwoordigheid van zoovele bekende gezichten uit Curaçao riepen in hem de herinnering wakker aan den gelukkigen tijd van mr. BARGE's bestuur, aan den opwekkenden invloed van zijn omgang.

Ten slotte getuigde dr. Lens van zijn gevoelens van dankbaarheid en onverflauwde vriendschap tegenover de bevolking van Curaçao, tot welker vele goede eigenschappen dankbaarheid, altruïsme en verdraagzaamheid in de eerste plaats behooren; hij hoopte, na herstel van gezondheid, nog vele jaren op Curaçao te slijten; zeide nogmaals dank aan gouverneur Barge en aan alle aanwezige vrienden, inzonderheid aan den heer Olivier, voor den krans, dien hij een eereplaats in zijn huis zal geven.

De vrienden bleven nog eenigen tijd onder een feestdronk met den hun zoo sympatieken doctor bijeen en middelerwijl ging het étui met de gedenkpenning van hand tot hand.

Van harte gaarne sluiten wij ons aan bij deze welverdiende hulde, in ons aller naam, op zoo uitstekende wijze, aan den onvergetelijken DR. LENS gebracht.

———(o)———

Uit de Republieken.

Venezuela. 3 Juli was voor Venezuela de groote, gedenkwaardige dag, waarop generaal Juan Vicente Gomez den door de grondwet vereischten eed aflegde, om als President der Republiek altijd de wetten na te komen en te doen nakomen. Nadat generaal Ramón Ayalo hem formeel de eerste magistratuur had overgedragen, richtte de president zich tot het volk om het te bedanken en de hulp des Allerhoogsten over zijn streven af te roepen. Hij bracht ook dank aan de December-revolutie, die in weinige uren en zonder troebelen een bestuur van wettelijke praktijken in de plaats gesteld heeft van een noodlottig personalisme dat blind was voor de evidente nooden van het land.

Op het voetspoor van deze zal hij voortgaan tot het hooge doel, een toekomst van rustigen, verstandelijken arbeid en rijpe beschaving, welke is weggelegd voor volken, die zich met energieke voorzichtigheid weten te verheffen boven eigen dwalingen.

De groote klip voor de regeering was steeds het gebrek aan politieke opvoeding, die hij voor een groot deel hoopt aan te vullen door de lessen der bittere ervaring. Hij hoopt op een krachtige, eendrachtige samenwerking, waardoor hij in staat zal gesteld worden den vrede te bestendigen, de instellingen te vervolmaken, de administratie te reorganizeeren, om nuttige werken in 't belang van het algemeen te ondernemen, de nationale rijkdommen te benutten en te exploiteeren en het crediet bij andere volken te verhoogen. Daarvoor zijn twee dingen noodig: vrede en arbeid.

Vertrouwend op de harmonie en medewerking der burgers, besloot hij met deze woorden van den grooten Lincoln:

„In den naam van God en der volken!"

't Is weer al botertje tot den bôom. „Aan de horizonten van ons vaderland, schrijft El Tiempo, is er geen enkele wolk. De zee der politiek is een meer vol rustige wateren; alles noodigt uit tot het heerlijkste optimisme."

Door den Minister van Financiën is een contract gesloten met Sr. Feliciano Montenegro, omtrent de banaanencultuur, waarvoor een terrein is uitgekozen, dat reeds onderzocht is en de beste resultaten belooft. Ook bestaan er reeds aanbiedingen van Engelsche, Duitsche en Amerikaansche kapitalen.

Hierdoor is een nieuwe bron van rijkdom geopend, waardoor duizenden landlieden werk zullen vinden in de uitgestrekte landerijen.

Nicaragua. De bemiddeling der Vereenigde Staten, die voor eerste doel heeft, het herstel der orde in Nicaragua en de keuze van een president in overeenstemming met de stem des volks, zal het resultaat zijn der huidige crisis.

Het Departement van Staat wenscht geen precedent te stellen, door tusschenbeide te komen, als dit mogelijk kan vermeden worden, daar dit voor vele Latijnsch-Amerikanen noodlottig zou zijn, doch het wenscht al 't mogelijke te doen om de harmonie en de orde in de republieken te herstellen.

Mr. Harry Caldera, vice-consul der Ver. Staten te Managua zou aan Mr. Knox, Secretaris van Staat, verklaard hebben, dat Dr. Madriz nooit kan hopen het land te besturen, en dat zelfs, zoo generaal Estrada zou verslagen worden, onmiddelijk in de rijen der handlangers van Dr. Madriz een revolutie zou uitbreken.

Ingezonden stukken.

De nacht van den 12n op den 13n Juni ll.

Het is een liefelijke gewaarwording voor den reiziger, wanneer hij met moeite en inspanning aan den storm op zee ontsnapt is, het rollen van den ijzeren ketting door het kluisgat te hooren en het anker in een veilige haven te laten vallen.

Zoodra het anker gevallen is, ontplooit zich het gelaat van al het scheepsvolk, men ziet dat hunne gedachten ook in rust zijn, zij gaan tusschendek's, verwisselen hunne natte kleederen voor droge, komen weder spoedig op dek en hernemen een kalm voorkomen, alsof zij aan land zijn, steken een pijpje op, rooken bedaard en nemen hier en daar plaats op dek, de huizen aan land onverschillig beschouwende.

Geheel anders is het gesteld aan boord van een schip, dat door een storm beloopen wordt en schipbreuk lijdt, de nacht wordt dan slapeloos doorgebracht, het geloei der zee ontneemt een ieder den lust tot slapen. De golven scheeren dan de boorden van 't dek, de zeilen worden gereefd of geborgen, de zee is heelemaal schuim, de golven stapelen zich op tot bewegelijke heuvelen, storten zich dan bijna loodrecht in de diepten, die hen van elkander scheiden, woedende valwinden volgen elkander op, iedere golfslag maakt een donderend geluid, het vaartuig daalt en stijgt over ieder dezer waterbergen heen. Krachtige en korte commando's worden door den kapitein gegeven; de nacht is stikdonker, de uitkijken naar land worden verdubbeld. Het schip is licht geballast, kan niet bijven liggen om het aanbreken van den dag af te wachten om het land te verkennen, de route moet vervolgd worden. Een groote vuurklomp vlak voor het schip wordt zichtbaar en nadert snel, wat de branding der golven tegen de hooge rotsblokken der kust blijkt te zijn.

Geen wijken is meer mogelijk; de schrik en verwarring aan boord is onbeschrijfelijk. In wanhoop grijpt een ieder naar het een of ander dat hem drijvende kan houden, ontdoet zich van alles dat hem hinderlijk kan zijn in zijne pogingen om zich te redden, en roept de hulp des Allerhoogsten in. Een stortzee smakt het vaartuig tegen de rotsen aan en doet de masten omvallen, een tweede en derde stortzee verbrijselt het schip tegen de rotsen en spoelt alles, wat leeft en los op dek is, in zee. De doodstrijd vangt aan. Een verward geroep en geschrei om hulp, dat onbeschrijfelijk is, houdt eenige minuten aan; het lot der opvarenden is beslist; Neptunus heeft hen wien hij genegen is de reddende hand toegestoken en het leven gered; hen wien hij ongenegen is, in de diepte der zee laten verdwijnen, doof voor hun gesmeek om redding, doof voor de wanhoopskreten der stervenden.

Aldus geschiedde het met de Hollandsche schoener „van Heerdt" op hare reis van Bonaire naar Curaçao in den nacht van den 12n op den 13n Juni l. l. Onder de ongelukkigen die zich in dien vreeselijken nacht aan boord bevonden en het leven verloren, behoorde ook de Heer V. D. BRANDHOF, Gezaghebber van Bonaire. Zijn lijk werd opgevischt en stadswaarts gebracht, waar het onder geleide van tal van kennissen en vrienden grafwaarts werd geleid.

Erkentelijk voor de bewijzen van sympathie en deelneming in zijn lot moeten wij in de eerste plaats den Hoogedelgestrengen Heer Gouverneur Mr. NUIJENS en den Weleerw. Heer Predikant V. D. BRINK, onzen hartelijken dank betuigen voor de schoone en welverdiende woorden bij zijn graf gesproken, alsook aan een ieder in het bizonder, die hem naar den doodenakker hebben begeleid, waar zijn stoffelijk omhulsel den eeuwigen slaap is ingegaan.

Dit zoo treffend en diep betreurd verlies voor zijn gemalin en betrekkingen laat zich beter gevoelen dan beschrijven. Onze geest is beneveld en somber; het schrijven valt ons moeilijk.

God, onze God! schenk zijn diep bedroefde gemalin de kracht deze bittere kelk te ledigen, uw naam te aanbidden en te verheerlijken in dit leven, sla vervolgens het blad om en laat ons in een andere wereld uwe ondoorgronde besluiten lezen in het boek uwer grootheid en goedheid.

Hij ruste in vrede.

J. H. B. GRAVENHORST.

Curaçao den 16den Juni 1910.

Mijnheer de Redacteur.

Met het oog op hetgeen er in de openbare zitting van den Kolonialen Raad, ter behandeling van de Begrooting, gesproken is over de diefstallen die door de Savaan-bewoners en zoogenaamde kleine landbouwers op de gronden van de naburige plantages gepleegd worden en welk feit, zooal niet geheel en al tegengesproken, toch van de zijde van het Bestuur zoo vergoelijkend mogelijk voorgesteld, den planters zelfs grootendeels de schuld ervan gevende, omdat zij volgens den vertegenwoordiger van het Bestuur geen voldoende toezicht op hunne plantages uitoefenen, en de plantages open liggen, wil ondergeteekende enkele feiten ter Uwer kennis brengen.

Het zij verre van hem te willen beweren dat *alle* plantages in de beneden districten *geheel en al* omheind zijn. De ligging dier plantages maakt zulks onmogelijk en wel om de volgende redenen:

1o. De publieke weg van de stad naar Westpunt snijdt de meeste plantages in tweeën, zoodat de kosten van afsluiting enorm zouden oploopen.

2o. Indien zelfs het kapitaal aanwezig ware om die afsluitingen te doen plaats hebben, dan nog zou zulks *niet* in het belang der plantages zijn, daar het over en weer gaan van het vee daardoor zeer bemoeilijkt wordt, hetgeen in droge jaren, wanneer het vee de geheele plantage afloopen moet om zich van het noodige voeder en drinkwater te voorzien, van nadeeligen invloed zou wezen en meestal gepaard gaan met groote sterfte onder dat vee.

3o. Waar er geen vee gehouden wordt en de trankeers met wabi-takken afgesloten worden, komt er aan het sluiten geen einde, want nauwelijks zijn de takken droog of zij worden weggehaald om als brandstof dienst te doen ter bereiding van den kost der Savaan-bewoners en kleine landbouwers, die het hout 's nachts van de trankeer weghalen en het ook door hunne kinderen laten doen als die zich van de school huiswaarts begeven. Om der waarheid getrouw te zijn, dient ook gezegd te worden, dat ook de schoolkinderen der plantagebewoners zich aan dit misdrijf schuldig maken uit gemakzucht om na hunne thuiskomst niet het struikgewas in gestuurd te worden om de noodige brandstof voor het avondeten te halen.

4o. De trankeer wordt door de Savaanbewoners en kleine landbouwers, die er geiten op na houden, opengebroken en waar er prikkeldraad gespannen is, zelfs doorgehakt om aan hunne geiten toegang te verschaffen tot de gronden dier plantages.

Wanneer nu die geiten weer door hun zelven uitgedreven worden, gebeurt het maar al te dikwijls, dat er geiten van de plantages mede uitgedreven worden; en opmerkelijk is het, dat het zoeken naar geiten die op eene dergelijke wijze buiten de gronden der plantages geraakt en op de gronden der huurders der zoogenaamde Gouvernementsgronden gezien zijn, steeds vruchteloos geweest is.

Ondergeteekende kan getuigen dat, reeds onder het bestuur van Gouverneur KIP, de planters te lijden hadden van de bewoners der omliggende Savaantjes en stukjes gronden. Het ontstaan dier stukjes gronden en Savaantjes moet in sommige gevallen den toenmaligen planters zelf geweten worden, daar vóór het afgeven van zulk een stuk grond den belanghebbenden planters om advies gevraagd werd. Aangezien nu die planters zelf die stukjes gronden aanvroegen voor hunne bijzitten, is het te begrijpen dat het ingediende advies steeds gunstig luidde.

Toen echter de districtmeester van het 5de district van Suriname, alwaar de afgifte van gronden aan kleine luidjes met goed gevolg plaats greep, hier was gekomen, de overtuiging met zich medebrengende dat hier op denzelfden voet als in Suriname kon worden te werk gegaan en begonnen was stukjes gronden voor de kleine luiden op te meten, in afwachting van de bekrachtiging daarvan van het Bestuur, en de planters terecht begrepen, welk een onheil hen boven het hoofd zweefden, dienden zij bij den toenmaligen Gouverneur KIP een request in, tegen de afgifte dezer grondjes protesteerende.

De Gouverneur kwam in persoon om zich van den toestand te vergewissen en noodigde de Heeren MATHIAS SCHOTBORGH, JACOB SCHOTBORGH en ondergeteekende uit om met hem, in gezelschap van den betrokken districtmeester, rond te gaan en de zaak grondig te onderzoeken.

Dit onderzoek had ten gevolge dat die grondjes in quaestie *niet* werden afgegeven en er bepaald werd, dat de bewoners der reeds afgestane stukjes gronden en Savaantjes er slechts 5 geiten, 1 ezel en 1 ezelin op na mochten houden.

Mijns inziens kan er dus niet beweerd worden, dat de planters niet geprotesteerd hebben tegen de afgifte van hunne weidegronden.

Onder het bestuur van Gouverneur van den Brandhof begon opnieuw de afgifte dier gronden, maar er werd den planters om advies gevraagd, al ware het slechts „pro forma," want, wat ondergeteekende aangaat, waren zijne adviezen steeds ongunstig, de redenen opgevende waarom hij tegen den afstand dier gronden was en..... de gronden werden toch afgestaan.

Gouverneur BARGE heeft zeker het onnutte van het den planters om advies vragen ingezien en hun misschien het noodelooze geschrijf willende besparen, werden er onder zijn bestuur geen adviezen meer gevraagd, maar de gronden links en rechts uitgedeeld, en zoo is het tot den huidigen dag blijven geschieden.

Toch zijn er gevallen geweest dat de aanvragers het aangevraagde terrein niet gekregen hebben, omdat de belanghebbende planters daartegen geprotesteerd hebben, maar deze gevallen behooren tot de uitzonderingen op den regel.

Nu zijn de kleinste stukjes gronden bewesten de plantages Wacao-Lelienberg aan ondergeteekende toebehoorende, reeds aan de Savaanbewoners afgestaan, stukjes, waarop ternauwernood een huisje kan staan.

Met welk doel wordt zoo'n stukje grond aangevraagd? Is't om er landbouw op uit te oefenen? Het heet dat zulk een stuk grond afgestaan wordt om er een huisje op te bouwen om als woonplaats voor den aanvrager te dienen, maar waar moet nu zoo iemand van bestaan? Men vergete niet, dat de lieden van het 4e en 5e district niet elken dag naar de stad kunnen gaan om werk te zoeken en 's avonds naar huis terug te keeren, hetgeen wel in het 2e en 3e district *voor een deel* gebeuren kan. Wordt zulk een klein stukje grond dus niet aangevraagd met bijbedoelingen die in het request, inhoudende het verzoek van afstand in huur van dat stukje grond, niet vermeld worden of liever niet vermeld *kunnen* worden? Ondergeteekende wil niet beweren, dat het oogmerk der huurders bij het in huur nemen dier stukjes gronden per sé wezen moet, diefstal te plegen op de plantages, maar eenmaal daar zijnde, zijn zij wel genoodzaakt te stelen, willen zij niet van honger omkomen, want het allernoodzakelijkste o. a. brandhout, hebben zij niet en kunnen niet anders doen dan er zich van, op welke wijze ook, desnoods door het te stelen, te voorzien. Eenmaal over de gewetensbezwaren heen, wordt het omhakken, wegvoeren van het

---

alsof je die aarde niet wilde zien, waar het bloed van de Christenen, erger dan ooit te voren, vloeide.

Op 3 Juli 451 heb je den Doodenmarsch der Hunnen met je lichtstralen begeleid zooals in 684 dien der Arabieren. Den eersten April 1066 hielp je Willem den Veroveraar Engeland overwinnen en op 29 April 1145 zag je de groote toebereidselen die allerwege gemaakt werden tot den tweeden kruistocht.

Op 15 September 1222 zag je Parijs terug, een stad uitgebreid en hervormd door Philippus Augustus en op 25 April 1531 heb je de uitbarstingen van het Protestantisme door geheel Europa meegemaakt. In 1682 zag je Louis XIV „le roi soleil," in 1759 Voltaire, Rousseau en in 1854 het burgerlijk koningschap van Louis Philippe.

En deze maal zul je de begrafenis van Edward VII, gisteren nog koning over een kwart gedeelte van den aardbol, meemaken.

En dan..... zul je ook voor de eerste maal kennis maken met de Fransche republiek. Zeg..... jij die Nero en Diocletianus, Constantijn en Heliogabalus gekend hebt, wat denk je wel van onze radicalen en socialisten?

Wie weet het?

Misschien ben je er nog als de Fransche Kamer weer bijeenkomt en zul je zien hoe onze nieuwe „Quinze-Mille" een oogslag, ook op jou zullen werpen. En, als alles je meeloopt, zul je misschien nog van de eerste rede van onzen geweldigen Briand kunnen genieten!

* * *

Ik stel mij al voor hoe jij, vanaf de duizelingwekkende hoogte der hemelen op ons neerziet.

Als je goed kijkt, zul je die mieren, die men menschen noemt, ook op deze planeet kunnen ontdekken, die menschen, die op de aarde een spijker hebben geslagen van 300 Meter en er zich wat van verbeelden (den Eiffel-toren Red.), anderen zul je kunnen zien die in kleine doosjes of mandjes probeeren rond te vliegen, weer anderen die ontplofbare gassen bestudeeren, waarmee ze elkaar kunnen verdelgen.

Helaas!...... maar je zult ook heele kleine wezentjes ontdekken, die hun nietige borstjes hoog opzetten en met piepend stemmetje uitroepen: „Wij alleen zijn God en meester over de aarde."

Anderen zul je zien met kleine welgedane gestalte en die niet bij machte zijn de paar haren op hun kale hoofden te doen terugkeeren, maar toch met een gewichtig gelaat zich voorstellen: „De wetenschap, mijnheer de wetenschap!...

Een dier mieren zul je zelfs zien — je moet hem zoeken te Bourganeuf — die voor een paar jaren reeds alle „lichten aan den hemel heeft uitgedoofd." Niets minder dan dat! Heusch, 't is beter dat ik je voor hem van te voren waarschuw, dan kun je tenminste je maatregelen nemen!"

Maar kijk ook nog eens nauwkeuriger, en dan zul je er toch nog velen zien, die gebogen voor Gods altaren in de kerken, met innig gevoel bidden en smeeken: „Gij alleen o God zijt waarlijk groot en almachtig!...... Heb medelijden met Uw arme en ellendige schepselen!

* * *

Wanneer je dat gezien hebt, zul je misschien met een beteren indruk weer vertrekken.

Want jij immers ook, zult slechts den voorgeschreven weg afleggen, zelfs jij, groote en machtige komeet, kunt geen stap afwijken, noch ter rechter, noch ter linkerzijde van de baan die je volgen moet. Ondanks je glans en schittering, ondanks den vuurboog van millioenen kilometers lengte dien je met je mee sleept, ben je toch ook nog maar een onbeduidend stofje in de oneindigheid van Gods heelal!!

En....als je dan weer terugkomt!

Als je weer terugkomt zul je niemand van ons meer aantreffen om je weer te begroeten.

De hand die deze regelen schreef zal alsdan koud en verstijfd zijn.

De oogen die deze regels zullen lezen, zoowel de zachte blauwe oogen der jonge meisjes als de doffe oogen van den grijsaard, zij allen zullen het daglicht dan niet meer kunnen begroeten.

Onze lichamen liggen dan verpletterd en verteerd onder de aarde der kerkhoven in diepe, diepe duisternis.

Maar jij komeet, zult daarentegen, ten eeuwigen dage blijven schitteren, zoolang het je Maker behaagt.

Wij zijn dan het verleden......

Maar jij, jij zult ook dan nog steeds de toekomst zijn.

Moge God ons behoeden, voor hen die de lichten der hemelen willen uitdooven.

Moge de lichtstraal waarmee je eens onze graftomben in een zee van vuur zult doen baden een afbeeldsel zijn van het Licht dat God ons, zijn arme schepselen, zal ontsteken...... ons die geloofd, bemind en gehoopt hebben, altijd, overal en onder alle omstandigheden!

In te Domine, speravi, non confundar in aeternum!......

benoodigde hout en takken, maistokken etc. om hunnen huizen op te trekken of te repareeren als iets heel natuurlijks beschouwd, want men heeft dergelijke zaken noodig, je zelf, hoogst noodig, en 't is daar in overvloed op de plantages, zoo maar voor het grijpen, als je maar zorgt niet betrapt te worden en daar wordt wel degelijk voor gezorgd. En zoo worden die lieden door nood gedrongen, en overtuigd toch niet gestraft te worden, zoo zij het slim genoeg aanleggen om niet betrapt te worden, doortrapte dieven. Een ieder zal het met ondergeteekende eens zijn, dat dergelijke lieden wanneer zij niets te eten hebben en den kans schoon zien een geit of schaap machtig te worden zich niet door gewetensbezwaren zullen laten weerhouden een klein beestje te vangen om den honger van vrouw en kinderen te stillen en, eenmaal daartoe overgegaan, zal zulks zich herhalen en eindelijk eene gewoonte worden, waaraan zij zich moeilijk meer kunnen onttrekken. Van daar, dat, wanneer de behoefte zich niet zoo doet gevoelen en zij dus het vleesch niet noodig hebben, de geiten maar gevild worden om het vel te verkoopen en de opbrengst misschien te besteden aan danspartijen en onnoodige praal.

Is dus de onoordeelkundige afgifte dier grondjes niet onwillekeurig de aanleidende oorzaak, dat de huurders, eerst door nood gedwongen, maar later uit een soort manie zich aan diefstal schuldig maken?

Meest al de lieden die van het Gouvernement 2 of meer H. A. in huur hebben, huren op de naburige plantages 2 of meer H. A. om te bebouwen. Welke gevolgtrekking moet men hieruit opmaken. Volgens mijn bescheiden oordeel, zal men moeten veronderstellen, dat óf de gronden van het Gouv. gehuurd *niet* geschikt noch voldoende zijn om bebouwd te worden, óf, dat, indien dat wel het geval is, de gronden op de plantages genomen worden om meer kans te hebben zich van datgeene te voorzien, wat hun op de huurgronden ontbreekt.

Voor ongeveer een veertig jaren geleden nog was de verstandhouding tusschen de planters en de huurders der stukjes grond nogal vriendschappelijk, hetgeen mogelijk maakte dat dezelfde huurders er zelfs paardenfokkerij op na hielden. Waar graasden al dezen paarden?

Op de destijds nog niet in huur afgestane weidegronden der naburige plantages, maar ook op de gronden dier plantages zelf. Bedoelde personen, die ondergeteekende bij naam en toenaam zou kunnen noemen, maar zulks hier nalaat als zijnde van minder belang, hadden het beste raspaard, dat er hier op Curaçao te krijgen was en verkochten meestal de jonge paarden aan de naburige planters op wier gronden hunne paarden graasden. Naar gelang de afgifte van gronden toenam en bijgevolg de uitgestrekte weidegronden afnamen, moesten zoowel de plantage-eigenaren als de bovenbedoelde grondhuurders hunne teelt inkrimpen, totdat de paarden-fokkerij tot slechts enkele plantages beperkt bleef.

J. S. JOUBERT.

Wordt vervolgd.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Hoog Bezoek.

Donderdag ll. bracht de Hoogedelgestrenge Heer Gouverneur een bezoek aan de R. K. Zusterscholen van het St. Martinusgesticht.

Voor de Slachtoffers.

Behalve de Kapitein en de Gezaghebber kwamen bij het vergaan der *Van Heerdt* nog de volgende personen om het leven.

namen:

Frits Antoni, Guillermo de Palm, Marco Bernabela, matrozen; J. Vos, Philip Inias, Helena Thode, Marta Inias passagiers.

Op verzoek van den Gouverneur hebben de Heeren Mr. J. B. GORSIRA. MORDY S. L. MADURO, J. H. M, ELLIS, MORRIS E. CURIEL, H. J. T. BOOMGAART en H. J. C. 'B. HELLMUND zich geconstitueerd tot eene commissie om gelden in te zamelen tot steun van de behoeftige familiebetrekkingen van hen, die bij het vergaan van den paketschoener „Gouverneur van Heerdt" zijn omgekomen.

Ook het tooneelgezelschap „Evangelina Adams" heeft, op verzoek van eenige Heeren, zich welwillend bereid verklaard een benefice-voorstelling te geven ten voordeele der hulpbehoevende betrekkingen der slachtoffers van de zeeramp met de *Van Heerdt*.

Wij hopen, dat genoemde Commissie, als zij om eenige bijdragen verzoeken, en de overige Heeren, als zij kaartjes te koop aanbieden, goedgunstig door de gegoede ingezetenen zullen ontvangen worden, opdat er een flink bedrag bijeengebracht worde om verdeeld te worden. Een krachtige steun in deze droeve omstandigheden is voor de treurende familieleden een balsemende troost.

Naar wij met genoegen vernemen zal de Electrische Fabriek kosteloos licht verschaffen voor het Theater en heeft ook de Militaire Kapel gratis hare medewerking toegezegd.

Droogte.

De natuur is in de war. Op het droge Curaçao hebben we overvloed van water, en op de Bovenwindsche eilanden, waar het anders meer regent dan hier, heerscht een langdurige droogte. Het water kostte reeds 10 cts per blik.

Een omwenteling.

Een zekere F. KILLINGER, Hongaar van geboorte, met een zeer avontuurlijk verleden achter zich, was als Koloniaal naar Suriname gekomen, had later dienst genomen bij de Politie en heeft het zelfs gebracht tot Inspecteur.

Kort geleden is hij op vacantie geweest en, naar de Kolonie teruggekeerd, beschikte hij over groote geldsommen en ontving uit het Buitenland veel geld, brieven en telegrammen. Door te trakteeren, feestjes te geven, en vooral door flinke bedragen aan anderen te leenen, wilde hij zich populair maken om velen zijner makkers op zijn hand te halen. Hij had ook betrekkingen aangeknoopt met de Britsch Indiërs, de Koelies, en de Javanen.

In het geheim hield hij vergaderingen en spoorden allen aan hem trouw te blijven en krachtig mede te helpen om iets groots tot stand te brengen, wat aan allen groot voordeel zou opleveren. Voor de koelies bestond dit in de aanstelling tot politie-agent, een baantje wat zij het liefst in eigen handen zien, om vrijer spel te hebben bij 't geven en nemen, want klappen uitdeelen en stelen verstaan die lui als de besten.

Waarin nu eigenlijk die groote onderneming bestond, wist zoowat niemand. Zij hadden slechts te doen wat hun bevolen werd. Alleen een 12tal ingewijden wisten van de zaak af.

In alle stilte werden er een 300 zware knotsen vervaardigd en, naar men zegt, werd ook kruit, wat van elders werd ingevoerd, in de laatste maanden niet op de daarvoor bestemde plaats geborgen, maar heimelijk achter gehouden.

Het plan was voorzichtig voorbereid. Nu het Nederlandsch Oorlogsschip zoo ver weg was, moest van deze gelegenheid gebruik gemaakt worden. Door telefoon en telegraafdraden door te snijden zou het Bestuur van elders geen hulp kunnen ontbieden. De politie en de troepen moesten dus ook overgehaald worden, of, als zij het Bestuur trouw bleven, onschadelijk gemaakt worden.

Door een valsch brandalarm zou het fort en de politiewacht gedeeltelijk leeg loopen en dan zou de revolutiemaker met zijn bende daarheen snellen om zich van de noodige wapenen te voorzien, de achter gebleven manschappen onschadelijk te maken en het fort te bezetten.

De Gouverneur zou worden gevangen genomen en afgezet, en KILLINGER tot President der nieuwe republiek worden uitgeroepen.

Gelukkig lekte dit heillooze plan uit.

Een oud-politie-agent was ook verzocht mede te doen. Hij zou 2000 Gld. bij het zaakje winnen, maar ook, bij mislukking der onderneming, zijn kop kunnen verliezen. De man aarzelde nog wat, maar scheen toch onmisbaar. Om hem over te halen werd hem de geruststellende verzekering gegeven, dat de Procureur Generaal van alles af wist en het plan goedkeurde. De man wilde er het zijne van weten en ging naar den Procureur om tekst en uitleg. De Procureur sprak heel voorzichtig en wist al heel spoedig, dat er termen genoeg aanwezig waren om den Inspecteur eens een verhoor af te nemen en onder bewaking te stellen. De Gouverneur schorste hem. En zoo lag het mooie plan gelukkig in duigen, juist twee dagen vóór het zou worden uit gevoerd op een Zondagnacht als de Inspecteur de wacht zou hebben.

Het onderzoek en verhoor der medeplichtigen is te Paramaribo in vollen gang. Tot dusverre worden er al 140 verdachten genoemd.

Alles is weer rustig.

Hoedenindustrie.

Deze week werden alhier eenige monsters stroo ontvangen, volgens de nieuwe methode van den Heer HENRIQUEZ te Maracaibo bereid. De vlechtsters, aan wie deze monsters getoond werden, zijn er over in de wolken.

Met dergelijk, goed bereid, stroo gevlochten, zullen onze Curaçaosche stroohoeden onverbeterlijk en onovertroffen zijn.

De President van den Staat Zulia heeft den Heer HENRIQUEZ beloofd een decreet uit te zullen vaardigen om de Burgemeesters der verschillende gemeenten uit te noodigen wel hun aandacht te willen wijden aan de nieuwere wijze van stroobereiding. Twee prijzen zijn er uitgeloofd voor de beste qualiteit en de grootste hoeveelheid goed bereid stroo.

5000 strooibiljetten worden er gedrukt om van regeeringswege verspreid te worden en aldus de nieuwe bereidingsmethode overal bekend te maken.

Zitting van den Kolonialen Raad

op Dinsdag, den 21sten Juni 1910, des namiddags te een uur.

Te behandelen onderwerpen:

Ingekomen stukken.

Willemstad, den 18den Juni 1910.

De Griffier van den Raad,

J. F. HAAYEN.

Examen.

Het is ons aangenaam te melden dat de jongeling J. G. VEERIS voor de staats-commissie te Haarlem met goed gevolg op 20 Mei examen heeft afgelegd als onderwijzer.

De heer J. G. VEERIS is Curaçaonaar van geboorte, en het is door de zorgen van het Algemeen Nederlandsch Verbond dat hij zijne opleiding tot onderwijzer in het Moederland heeft mogen genieten.

De C. C.

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

284 ratten
222 muizen.

Per vliegmachine naar den rechter.

De bekende Engelsche vlieger Graham White moest in een Londensch voorstadje voor den politierechter verschijnen, omdat hij te snel met een auto had gereden. White ging er in zijn aëroplane heen, landde sierlijk en voorspoedig op een land, dat aan den rechter in eigendom toebehoorde, onder een reusachtigen toeloop van publiek, dat den pachter van het land een aardig duitje in den zak bracht. Te voet ging hij naar den rechter, wist het daar zoo ver te brengen, dat hij aan een veroordeeling ontkwam, hoewel hij reeds negen maal beboet was wegens te snel rijden, en deed zich ten slotte door den rechter uitnoodigen om te zijnen huize het middagmaal te gebruiken.

Edisons eerste uitvinding.

De eerste uitvinding van Thomas A. Edison heeft in zijn familiekring meermalen reden gegeven tot groote vroolijkheid.

Hij was nog maar een klein jongetje van 5 jaar, toen op een goeden dag zijn ouders hem opeens misten. Ondanks al hun zoeken, vonden ze hem niet, tot ze hem opeens ontdekten in het kippenhok. Op de vraag, wat hij er zocht, was zijn eenige antwoord, dat hij van plan was er nog drie weken te blijven. Toen ontdekte men, dat zijn broek er op een zekere plaats vreeselijk uitzag en overal bedekt was met gebroken eierschalen.

„Wat om 's hemels wil heb je nu uitgevoerd, Tom?" vroeg zijn oudste zuster hem.

„Nu, wat zou dat nu?" vroeg Thomas, „ik dacht, als de hennen de eieren uitbroeden kunnen, dan kan ik het ook doen."

Een eigenaardig eeuwfeest

is er te Buenos Aires in Argentinië gevierd. Eigenaardig is niet het feest zelf, dat bedoelt de herínnering te wekken aan de honderdjarige zelfstandigheid der republiek, maar 't zijn de omstandigheden, waaronder deze feestelijkheid wordt gevierd.

Het is namelijk noodig gebleken, juist voordat de plechtigheid zou beginnen.......den staat van beleg af te kondigen.

Een in Duitschland vertoevend chef van een groot exporthuis te Buenos-Ayres, deelt aan de *Frankf. Ztg.* enkele bizonderheden mede over den toestand in Argentinië. Hij verhaalt, dat reeds einde April een groote staking uitbrak, die de voltooiing van de tentoonstellingsinrichtingen ten zeerste vertraagde; de arbeiders echter durfden niet aan het werk te gaan, uit vrees voor de dynamietaanslagen, waarmee de anarchisten dreigden.

Tengevolge van de zeer liberale immigratiewetten zijn zoo ongeveer alle anarchistische elementen, door de Europeesche politie opgejaagd naar Zuid-Amerika getrokken. De politie of de regeering echter kunnen deze elementen niet uit het land zetten, zoolang zij in Argentinië zelf zich niet aan daden tegen de openbare orde schuldig maken. Bij de verwachte groote toestrooming van vreemdelingen, officieele persoonlijkheden en tentoonstellingbezoekers, en met oog op de zwakke militaire en politiemacht van Argentinië (in het geheel ongeveer 16.000 man), die bovendien tijdens de feestelijkheden nog door parades en voor de handhaving der orde in beslag worden genomen, vormt de aanwezigheid van zoo vele anarchisten een direct gevaar, en de afkondiging van den staat van beleg is een daad van wijs beleid, omdat daardoor een ieder het dragen van wapenen verboden is en de regeering in staat wordt gesteld, alle verdachte vreemde en binnenlandsche anarchisten gevangen te nemen, of over de grenzen te zetten. Eveneens komt daardoor een einde aan de staking, want ieder weet nu, dat de toezicht houdende politie-beambten en militairen het recht hebben, bij den geringsten tegenstand te schieten.

Men ziet: er is wel eenige reden om niet naar Argentinië te gaan als men dan toch feestvieren en zich op een tentoonstelling vermoeien wil.

De komeet Halley en het ruwe weer.

Langzamerhand trekt zich deze eenzame wandelaar in het rijk der sterren, wiens staart zooveel beroering gebracht heeft over het menschdom, in de oneindige ruimte terug.

Zeker uit 'n gevoel van dankbaarheid voor de goedheid, om bij de nadering der aarde z'n staart te krullen, komt Flamarion tot afscheid met 'n wederdienst, en op hoofsche wijs haar zuiveren van de smet, de oorzaak te zijn van het slechte stormachtige weer der laatste maanden, en de daarmee gepaard gaande verwoesting.

Dat de meteorologische kaart bizonder vreemd is, is 'n feit. 11 Mei toonde ze Rusland warmer dan Frankrijk, terwijl de thermometer 's morgens zeven uur in Rusland 15° wees (te Kiew zelfs 18°), in Duitschland en Oostenrijk echter 10°, in de Rijnstreken 5 en te Besançon 3°. In 't zuidwesten van Frankrijk lagen heele districten onder den sneeuw. Te Parijs was de minimum-temperatuur 4.3°, terwijl de gemiddelde 6,7 zes graden onder de normale bleef. Sinds 23 April is ze zeker beneden de normale geweest. Hoewel zeldzaam is het toch geen exceptioneel geval. De maand Mei van 1887. 1894 en 1902 was ook zeer koud. Waaraan dit alles te wijten? Alléén aan de verandering van seizoen. „Op 't oogenblik zijn we getuige, schrijft hij, van den strijd van den lentetijd tegen de laatste pogingen van den winter, die zich langzaam, met spijt bijna, terugtrekt, als ie niets anders meer doen kan dan zijn plaats ruimen."

Er is geen enkele astronomische oorzaak in 't spel. De laatste kou treft ons, omdat de natuur reeds haar carnivalspak heeft aangetrokken, en de lente reeds haar eeuwigen arbeid begonnen is. Het slechte weer dat deze dagen, die we zoo graag vol zonneschijn zagen, versomberen kwam, is veroorzaakt door een periode van hooge drukking die op den atlantischen oceaan heerschte. En deze houdt waarschijnlijk eenig verband met 't smelten van sneeuw in de poolstreken en de stroomen der Noord-zee.

De meteorologist, niet de astronomist, kan ons vertellen van de atmosferische stroomen, die zoo moeilijk tot evenwicht kunnen komen, wanneer de winter zijn macht aan de lente overdraagt. De sterren hebben er niet mee te maken. Het zou geheel verkeerd zijn, de verantwoordelijkheid op de komeet Halley te schuiven. Met het oog op de jaren 1811 en 1843, die beroemd zijn als kometenjaren, en bizonder warm en vruchtbaar waren, zeide men tot nu toe dat de kometen een verhittende werking uitoefenen op de aard-atmosfeer, warme zomers, zware oogsten en gunstige herfsten voor overvloedigen wijnoogst, wijn

en bier van hooger kwaliteit geven.

„De komeet is dus geheel vreemd aan 't slechte weer van deze verschrikkelijke lente", besluit hij.

Met aanteekeningen over de observaties van meer dan 200 jaar op 't Parijsch observatorium voor zich, zegt hij, dat de gemiddelde temperatuur van Mei nooit gevarieerd heeft, zij is niet verminderd in honderd jaar, zooals men dezer dagen wel eens herhaald heeft.

Toch zal deze periode van kou aangeteekend blijven in onze jaarboeken als te merkwaardig.

De komeet.

moge dan volgens de beweringen der geleerden niet de schuld zijn, zeker is, dat wij een raren tijd beleven, wat het weer betreft.

Te Petersburg is het buitengewoon heet. De thermometer wees Donderdag 12 Mei 24 gr. in de schaduw en 43 gr. in de zon.

Vele menschen schrijven deze buitengewone hitte toe aan den invloed van de komeet van Halley en wachten in bange vrees af, wat voor rampen dat hemellichaam hun verder nog zal brengen.

In het Noorden is het dus buitengewoon heet, maar in het zuiden, speciaal in Italië, schijnt de winter te tweeden male in dit jaar zijn intrede te hebben gedaan. De temperatuur is overal buitengewoon laag en op verschillende plaatsen heeft het gesneeuwd.

De „Stampa" heeft bericht ontvangen van een hevigen springvloed te Scoblitto op Sicilië. Eerst ging de zee twintig meter achteruit, toen verhief het water zich als een muur, deze viel neder op het strand en voerde een aantal schuiten mede, die daar lagen.

Er moet een groot aantal visschers omgekomen zijn.

Ook uit Frankrijk komen berichten over storm, koude en sterken regenval. Uit Cherbourg wordt gemeld, dat de kust geteisterd wordt door een orkaan, waarbij dichte hagel- en sneeuwbuien de scheepvaart ernstig belemmeren.

Midden- en Zuid-Frankrijk worden niet gespaard. Al moge de wind hier minder zijn, de koude, regen en sneeuw woeden hier als in het hartje van den winter. Van alle zijden komen berichten over vernielden oogst. Op sommige plaatsen belemmert zelfs de sneeuwval het rijtuigverkeer.

Te Verona werd dezer dagen, volgens de „Stampa", een eigenaardig natuurverschijnsel waargenomen.

Hoog stond de zon aan den wolkeloozen hemel, niets duidde op een verandering, toen plotseling de temperatuur daalde, zonder dat men de oorzaak kan nagaan. Alleen in het Zuiden een hoos van kleine luchtbelletjes, die verdwenen, zoodra ze den grond raakten.

De geleerden van het observatorium verklaarden, dat het verschijnsel niets anders was geweest, dan een verzameling van dunne sneeuwkristalletjes, ontstaan door den mist. Het volk echter, dat voortdurend dacht aan de aanstaande komeet, weet het verschijnsel aan dit hemellichaam, dat een nachtmerrie is geworden voor de bevolking van sommige streken van Italië.

In de provincie Navara bv. heerschte de grootste angst onder de bewoners.

Voortdurend worden op het eiland Sicilië nog aardschokken gevoeld, nu en dan zelfs zeer hevige. Te Zaffarana en op andere plaatsjes in den omtrek is, nadat zich eenige hevige aardschokken hadden voorgedaan, een paniek ontstaan onder de bevolking. Onder angstgegil vluchtten de menschen uit hunne woningen en den geheelen nacht brachten zij door onder den blooten hemel.

Buitenland.

BELGIE.

Alles bijeen genomen, mogen de katholieken zich verheugen over den uitslag der verkiezingen. De kaars waarover de liberale weerprofeten den snuiter meenden te zullen halen, brandt nog altijd door, en, in weerwil van het verlies van een zetel te Nijvel, waar het nieuw gekozen liberale Kamerlid 800 tot 900 duizend frank, een klein millioen dus, naar men verzekert, voor zijn verkiezing uitgegeven heeft, komen wij versterkt uit dezen strijd te voorschijn.

Onze kansen stonden ongunstig, eerstens omdat er 50 katholieken aftredend waren tegen slechts 23 liberalen en 12 socialisten, te samen 35 aanhangers der vrijmetselaarspartij. Tweedens had deze partij geen scheurmakerslijsten en wij hadden er in bijna alle kiesarrondissementen, met name te Brussel, waar de lijst Hellinckx tusschen de 3 à 4 duizend stemmen aan de gemeenschappelijke katholieke lijst afhandig heeft gemaakt. Geen enkel van al die scheurmakers heeft ook maar een derde behaald der noodige stemmen om gekozen te zijn, en geen hunner zal nog in de toekomst op electoraal avontuur uitgaan. Voorts hebben de katholieken in de laatste twee jaren verschillende moeilijke vraagstukken opgelost, waarbij men altijd ontevredenen maakt, zooals de overname van den Congo, de invoering van den persoonlijken dienstplicht, enz.

Wat de schoolquaestie betreft, hebben wij eindelijk, na 25 jaren regeeren, ons durven stellen op het terrein van gelijkheid van alle Belgen tegenover de Staatshulp. 't Is al veel gewonnen, dat een partij tot het besef komt harer rechten, dat zelfbewustzijn is een teeken van kracht. Misbruik van zelfbewustzijn zullen wij wel nooit maken, daarvoor staat ons verleden borg. Toen, in 1884, alle liberale Kamerleden door de kiezers aan den dijk werden gezet, hebben de katholieken getoond sterke beenen genoeg te hebben om die weelde te dragen. Zij zijn steeds uiterst gematigd geweest, te gematigd zelfs en daardoor misschien wel eens onrechtvaardig jegens eigen partijgenooten.

In ieder geval, de kaars brandt voort en het is waarschijnlijk dat er bij de volgende verkiezingen nog een verlengstuk zal worden bijgemaakt.

Men siddert bij de gedachte, wat er zou gebeurd zijn, indien de stellige verwachtingen der vrijmetselaarspartij in vervulling waren gegaan. De zoogenaamde deftige liberalen mogen zeggen, wat zij willen: het schuim der bevolking vormt de voorhoede hunner partij. Bij de verkiezingscampagne heeft men dat schuim aan 't werk gezien, met name te Turnhout, waar de monumentale kerk van het H. Hart door eene menigte van onverlaten met groote hoeveelheden inkt werd besmeerd. Een dier helden, die daags te voren uit het verbeteringsgesticht ontsnapt was, kwam met een zwaren knuppel de kerk binnen tijdens de Hoogmis, hij klom op het altaar en trok het tabernakel open. Te Anderlecht bij Brussel vond men Zondagmorgen, het kostbare antieke kruisbeeld der collegiale kerk, vreeselijk geschonden; er was een rood plakkaat aan gehecht ter aanbeveling der socialistische lijst.

Het socialistisch hoofdorgaan *Le Peuple* prijst die wandaden niet, maar beweert, dat zij het werk zijn van katholieken. Het logenachtige dier bewering springt in 't oog; het blad kan immers niet weten, dat het katholieken geweest zijn, zonder dezelven te kennen. Het geve dan hun namen op! Verder, zegt het socialistische blad, dat het kruisbeeld niet geschonden is. Met deze bewering valt het blad uit zijne rol, vermits de daders, naar het verzekert katholieken zijn, althans door katholieken zijn betaald om dat te doen. In waarheid is het kruisbeeld zwaar gehavend, het gelaat van den gekruisigden Zaligmaker draagt de sporen van verschillende kneuzingen.

Gelukken hebben de kiezers den ijver dier beeldstormers wat getemperd. Uit de genoemde staaltjes blijkt echter genoeg, wat er zou gebeurd zijn, zoo de vereenigde liberalen en socialisten er in geslaagd waren het bewind te bemachtigen. Zij hadden dat nochtans stellig verhoopt.

Volgens de *Independance*, die nogal gematigd is in haar bewoordingen, ofschoon ultra-vrijmetselaarsgezind van richting, bestond er geen twijfel dezen keer, het zilveren jubilé der regeering zou gevolgd worden door de meest vernederende nederlaag. De Antwerpsche *Matin* was van gevoelen, dat er nooit zoo groot vertrouwen had bestaan in den uitslag. De ergste pessimisten onder de liberalen erkenden, volgens dat blad, dat deze maal roos zou worden geschoten.

Het gevaar was inderdaad groot, zulks valt niet te ontkennen en 't zal nu maar de zaak zijn onzer geloofsgenooten van niet op hun lauweren te rusten en na al den tijd die er verloren ging met Congo-aangelegenheden en dergelijke, het arbeidersvraagstuk weer eens flink ter hand te nemen en overal beroepsvereenigingen te stichten en de katholieke arbeiders te groepeeren.

Brieven uit België

Het Centrum.

Vereenigde Staten.

De Amerikaansche Katholieken zitten met belangstelling te kijken naar wat er op Filippijnen gebeurt.

Men weet, dat toen deze eilanden door de Ver. Staten werden „bevrijd", de Dominicanen daar waren gevestigd en groote bezittingen hadden.

Dit laatste feit gaf aan allerlei „liberalen' aanleiding, de regeering der Unie te wijzen op haar plicht, om zoo spoedig mogelijk „de vette brokken aan de monniken te ontnemen", maar de regeering was eerlijker en trad in onderhandeling ook met den Paus. Het eind was, dat alle bezittingen aan de Ver. Staten werden verkocht.

Maar nu?

Wat moet er thans met deze landerijen gebeuren? De vrijzinnige Filippino's bleven bij hun steeds gestelden eisch, dat deze landerijen aan de bevolking moesten worden gegeven, dan zou de welvaart pas gaan bloeien op de zoo lang geknechte eilandengroep.

Maar daarin had men te Washington al zeer weinig lust: eerst een groote koop sluiten en dan het gekochte zóó maar weggeven... dat was wel een beetje al te veel gevergd.

En wat gebeurt nu? De Amerikaansche regeering verkoopt groote gedeelten van het haar behoorend gebied aan groot-kapitalisten.

Wie weet, of ten slotte de Filipino's niet zich wenden tot een andere mogendheid, om weer van Amerika te worden bevrijd.

Ook in Amerika woelt en gist het.

„Wat is er met Taft gebeurd?" vroeg ik drie dagen, na mijn aankomst te New York, schrijft de heer Chalmers Roberts, de redacteur van *The World's Work*, die naar de Vereenigde Staten gegaan was om den nieuwen toestand de bestudeeren. Hij is een vriend van president Taft en is dus niet partijdig tegen hem. Maar hij moet toegeven dat ieder, tot wien hij de vraag richtte, het hoofd schudde en dat enkelen 's presidenten daden scherp veroordeelden.

Hij is het slachtoffer van de wild opgedreven protectie in de Vereenigde Staten, welke de rijzing der prijzen van alle levensbehoeften veroorzaakt heeft, die het volk vertoornt.

En president Taft heeft al dadelijk moeten leeren, hoe groot het verschil is tusschen beloften, afgelegd door candidaten op openbare vergaderingen en de vervulling van van die beloften door dezelfden, wanneer zij de macht in handen kregen. De president heeft in de lange zomerzitting van het Congres eerlijk en geduldig gepoogd de beloofde verlaging van het tarief te verkrijgen, maar de bijzondere belangen door protectie begunstigd, waren hem te machtig. Toen hij zag hoe hij dus belet werd, zijn beloften te vervullen, had hij moeten breken met de partij-organisatie.

Maar hij besloot liever een goede partijman te blijven, en hij ging verdedigen de lieden, die zijn voornemens verijdeld hadden.

Daarop keerden zich het Westen en het Zuiden tegen hem. Een belangrijk deel der Republikeinsche partij keurde zijn optreden af. De voorzitter van het Congres, Canon, die van zijn langzamerhand aangegroeide macht als dictator misbruik maakte en de monopolisten steunde, werd door een votum van het congres van zijn macht on benoeming te doen, beroofd..... de republikeinen, die Taft steunden, werden bij een paar belangrijke verkiezingen verslagen, de Indiana Republikeinsche partijleiders negeerden hem zoo volkomen, dat hij zijn plan, om de partij in Indianopolis toe te spreken, moest opgeven en dus werd het ongenoegen van duizenden hem te kennen gegeven.

En nu kwam een tweede omstandigheid de stemming verbitteren. Een der grootste daden van President Roosevelt, welke alleen genoeg is om zijn naam in eere te houden, waren zijn besluiten en maatregelen om de groote nationale eigendommen te bewaren en te beschermen ten voordeele van het volk als geheel. Hij heeft gezorgd voor het instandhouden van bosschen en groote parken... hij belette het verarmen van den grond en het uitputten van vele hulpbronnen tot uitsluitend voordeel van het nu levend geslacht. Maar hij deed meer dan dit. Hij belette dat mijnrechten en onontgonnen grond werden toegekend aan wie er maar om vragen wilde... meestal groote kapitalisten, die dus als een gift voor weinig geld veel verkregen, dat, zoo het verpacht ware, aan den Staat en toekomstige geslachten ten goede zou komen.

Hij maakte het onmogelijk, dat als tot nu „mining lands", van welke bekend was, dat ze voor ongekende schatten rijkdom bevatten, voor den vasten prijs van 24 gulden per acre verkocht werden aan den eerste, die er om vroeg en dat de beschikking over de waterkracht van rivieren dus eveneens voor een appel en een ei verkocht werden. Hij bedong groote voordeelen voor den Staat, voor het geheele volk, dat hij in de winsten liet deelen.

Niets maakte Roosevelt zoo populair als dat optreden voor de rechten van de geheele gemeenschap.

En nu is er een ommekeer gekomen. De groote „mining interests" en de speculanten in openbare gronden verzetten zich tegen de nieuwe maatregelen. President Taft stelde aan tot zijn minister van Binnenlandsche Zaken den heer Richard Ballinger, die de zaakwaarnemer was van de voornaamste belanghebbenden van het Westen. Hij trad dadelijk op vijandige wijze op tegen de staatkunde van *conservation*, waardoor voor het volk behouden werd zijn eigendomsrecht van grond en mijnen.

De heer Gifford Pinchot, die als *Chief Forester* uitvoerde met hart en ziel wat Roosevelt wenschte, werd gedwongen zijn ontslag te nemen, want president Taft koos partij voor Ballinger, wien door Pinchot ten laste werd gelegd, dat hij voor de minieme som van 24 gulden per *acre*, duizenden acres van steenkoollanden in Alaska verkocht heeft, zeer vele van welke volgens de regeeringsdeskundigen voor tientallen millioenen dollars steenkool bevatten!

Men twijfelt niet aan President Taft's rechtschapenheid en eerlijkheid in deze. Maar dat hij partij trok voor zijn minister en een man als Pinchot zijn ontslag gaf als opperhoutvester, heeft de openbare meening niet alleen ontstemd maar fel vijandig gemaakt.

Verder is groote sensatie teweeggebracht door onthullingen in verband met diezelfde Ballinger-Pinchot-quaestie. Men weet dat Pinchot c.s. beschuldigingen hadden ingebracht tegen minister Ballinger, welke beschuldigingen door president Taft ongegrond waren geoordeeld en dus afgewezen. Dat geschiedde per gemotiveerde presidentieele beschikking, en, naar het heette, na ampel onderzoek der stukken door Taft zelf.

Een der stukken, waarop de beslissing van den president berustte, was een advies van den minister van justitie Wickersham. Dat stuk was aan het dossier toegevoegd en droeg de dagteekening „11 September". Maar nu hebben Pinchot c.s. uit dien brief een wapen weten te smeden tegen de regeering, want zij beschuldigen er Taft van, dat deze heeft toegelaten, dat de brief valschelijk geantedateerd werd. Want in werkelijkheid was het advies van Wickersham veel later geschreven dan den 11en.

En Pinchot c.s., kunnen, naar het schijnt, die beschuldiging bewijzen; want zij hebben den klerk, die den brief schreef, overgehaald zich over de zaak uit te laten.

Deze klerk, zekere Kerby, heeft nog meer onthuld, n.l., dat de beslissing van Taft, waarbij minister Ballinger werd in het gelijk gesteld tegenover zijn aanklagers Pinchot c.s., in het geheel niet van Taft zelf afkomstig was. Die beslissing was opgesteld door een advocaat, die onder Ballinger zelf werkzaam is aan het Departement van Binnenlandsche Zaken en die weer zijn aanwijzingen ontving van Ballinger zelf. Deze zou dus zijn eigen verdediging hebben geschreven (of onder zijn toezicht laten schrijven) en Taft zou zijn naam hebben geleend voor die manoeuvre, terwijl hij bovendien zou hebben toegelaten, dat er met de dagteekening van een der stukken werd geknoeid.

President Taft heeft de verklaringen van den klerk Kerby onmiddellijk beantwoord met een rechtstreeksche en krachtig gestelde ontkenning.

Met dat al hebben deze onthullingen een beslist pijnlijken indruk gemaakt, en aan het prestige der regeering schade toegebracht.

De Amerikaansche Senaat heeft het vlootontwerp aangenomen, waarbij 130 millioen dollar toegestaan worden. In dit bedrag zijn de kosten voor twee dreadnoughts begrepen. Deze som overtreft de gelden, welke tot nu toe door het Huis voor eenigen wettelijken maatregel werden toegestaan, met drie millioen.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.